

en wit doorspikkeld; de rest van 't vermoeide gezicht grauw-bruin en verweerd, met warrige wenkbrauwen, rood-dooraderde oogballen, paarse lippen, die vormloos uitbultten. Zijn te kort schijnende armpjes bengelden desperaat langs het als een beddezak volgepropte en verzakte lijf. „Kerel, je neemt me niet kwalijk, dat ik je consigne geforceerd heb, hè? Maar ja.... er is.... 'k mot toch ook 'is met iemand....”

„Ga zitten! God, zeg, wat zie je d'r uit! Wil je drinken? Ga toch zitten, ja, daar.... 't is er gebeurd?” Huib schonk een glas water in, maar werd afgewenkt, nerveus.

„Dank je! Gebeurd? Ja, 't is waar, jij weet nog van niks. 'k Heb er een eind aan gemaakt, hè? 't Ging al te beroerd in den laatsten tijd. Tusschen Bijou en mij bedoel ik. Niet langer te harden. Telkens ruzies. En om niks, om niks! Lag allemaal aan mij. 't Werd me te knus, te benauwend, te....te.... ah! pfa!.... Zij met 'r moeder, d'r vader, d'r tantes, d'r nichies.... J'étouffais, ziedaar! Zaterdag heb ik 'r uit logeeren gestuurd bij die tante in Alblasterdam, waar ze zoo gek op is. Best mensch trouwens. Och-Jezus-ja, allemaal beste menschen.... En van middag heb ik het 'r geschreven.... dat het maar uit most zijn, dat ze maar niet meer terug most komen, scheiding aanvragen, wegens kwaadwillige verlating voor mijn part, mishandeling, overspel, 't dondert me niet! 't Is beter zoo, ik voel het.... Maar ja.... 'n bliksems beroerde boel intusschen.... en je mot dan toch 'is even, begrijp je, met iemand van je eigen soort....”

„Ja, natuurlijk, kerel.... maar zeg.... God, hoe zit dat nou in eens? Juist nu jeligetrouwd waren, een goed jaar pas.... Je kende haar dan toch waarachtig, je wist wat je deedt.”

„Och wat! Wie weet ooit! Na dat satansche trouwen is het heel wat anders geworden. Toen is die heele sleep familie over de vloer gekomen en al die weeë burgerlijke knussigheid, waar ik nu eenmaal zoo het mier aan heb. Ik had het nooit moeten doen. Smoor ben ik op dat kind geweest, dat weet je. D'r verheerlijkt, d'r aanbeden heb ik. Maar tegenwoordig! Ze probeerde álmeer me op m'n kop te zitten. Ze dacht: nou ben ik er, hè? Allemaal met de beste bedoelingen, och-god ja.... Wat begrijpen zulke vrouwen van ons! En je kan 't ze niet uitleggen!”

„Jawel, maar.... hoor nou toch 'is.... na zooveel jaren....”

„Schei uit, schei toch uit! Dat is het 'em juist, al die jaren. Een engel is ze voor me geweest. Van 'n geduld, 'n zachtheid! Met iedere andere had ik het misschien evenveel weken uitgehouden als met haar járen! Maar begrijp je dan niet dat je ten slotte.... ja.... stikt of wild wordt? Jij moet dat toch vroeger ook wel ondervonden hebben, want Til was net zoo, praat er me niet van! Alleen, dat's waar, niet zoo'n familielijf-wacht, hè?.... Hoe lang is 't nou al, dat jij ongetrouwd leeft, een jaar of